

Copyright@ O.G. Arion
Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 2, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, O.G

Dincolo de timp / O.G. Arion. - București : Editura Up, 2019

ISBN 978-606-94795-1-3

821.135.1

Bun de tipar: Aprilie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

O. G. Arion

Dincolo de timp

București, 2019

Capitolul 1

Aveam încă acel sentiment de neliniște pe care îl simțisem încă de dimineață, un fel de frică nedeslușită care mă făcea să simt o apăsare în zona inimii și mă împiedica să mă bucur de ziua aceea specială. Habar n-aveam de ce, dar era o senzație foarte neplăcută. Iar petrecerea abia începea.

Era ziua în care avea loc un eveniment important la Trei Stejari și anume o nuntă. Dar nu orice fel de nuntă, ci una de proporții impresionante, cu sute de invitați, la organizarea căreia îmi adusesem și eu aportul. Ian, prietenul meu, mă rugase să îl ajut, iar totul urma să aibă loc pe proprietatea sa care se afla la câțiva kilometri de Wind's Cross, orașul în care locuiesc.

De Ian mă leagă o prietenie stranie, având în vedere că ne-am cunoscut în condiții excepționale și că el face parte dintr-o altă lume, una pe care muritorii de rând nu au șansa să o descopere. Aventurile noastre au implicat, în cele nouă luni de când ne cunoșteam, blesteme străvechi, răpiri, lupte și situații ce păreau fără ieșire. Dar am supraviețuit și mi-am câștigat dreptul de a face parte din această lume întunecată și plină de secrete.

În timp ce mă gândeam la toate astea, zâmbind fără să vreau și aproape uitând de sentimentul acela de neliniște care-mi tot dădea târcoale, îmi legam baretele sandalelor aurii în jurul gleznelor. M-am ridicat și m-am privit în oglinda ovală, care îmi trimise înapoi propria-mi imagine. Da, era totul în regulă: rochia de dantelă crem se așeza perfect în falduri ample în jurul coapselor, iar coafura îmi punea în evidență gâtul și umerii.

Am inspirat aerul călduț al serii de iunie. Mirosea a iasomie și a vanilie datorită nenumăratelor lumânări așezate în sfeșnice înalte de-a lungul aleii ce se întindea sub balconul camerei.

— Ești gata?

Am tresărit și m-am întors furioasă spre Arrio. Abilitatea de a se deplasa fără zgomot era unul dintre puținele lucruri pe care le uram la el, pentru că întotdeauna mă lua prin surprindere. Arrio îmi zâmbi, iar în secunda următoare am uitat de furie: arăta impecabil, de la smochingul negru care-i venea perfect, până la părul negru cu reflexe albastrii pieptănat cu grijă. Mi-am trecut brațele în jurul umerilor săi, inhalând parfumul cu iz de citrice și mi-am ridicat fața spre el.

— Ești frumoasă, Victoria.

Îmi pronunță numele pe un ton jos, eliminând *c*-ul, iar eu m-am înfiorat ca de fiecare dată când îl auzeam rostindu-l astfel. Arrio mă sărută ușor pe buze și mă strânse în brațe.

Aveam un *moment*, unul dintre multele momente de tandrețe pe care le tot trăiam de când ne întorseserăm,

în urmă cu trei luni, din Europa, când Arrio fusese răpit, iar eu, împreună cu Ian, plecasem în căutarea lui. Îl găsisem până la urmă, dar prețul plătit fusese mare: muriseră oameni, puterile latente dobândite în urma unui blestem străvechi se treziseră până la urmă în mine, iar încrederea pe care o avusesem în relația mea cu Arrio fusese oarecum zdruncinată, deoarece începusem să văd lucrurile într-o lumină nouă.

De atunci tot încercasem să regăsesc vechile sentimente și căutam în fiecare atingere, în fiecare cuvânt ceea ce simțeam că-mi fusese răpit și anume puterea de a mă dărui și de a iubi fără întrebări și fără ezitare. Această putere mă făcuse în trecut să mă avânt în situații care păreau imposibile și periculoase și să supraviețuiesc. Astăzi, însă...

— Ești bine? întrebă Arrio, desprinzându-se din îmbrățișare.

— Oh, da, am spus eu.

Știam că nu avea cum să îmi citească gândurile. Blestemul argintului avusese și o parte bună: mă făcea imună în fața puterilor unui vampir, imposibil de descifrat sau de constrâns. Îmi putea simți emoțiile, teama, bucuria, furia, dar cam atât.

El mă privi, arcuindu-și o sprânceană și zâmbind cu un aer de neîncredere, dar nu mai spuse nimic. Mi-am luat plicul auriu, mi-am controlat încă o dată ținuta în oglinda înaltă cu picior și am ieșit împreună din cameră.

Hall-ul larg de la parter era plin de oameni în ținute elegante, iar deasupra adunării plutea zgomotul conversațiilor, ca zumzetul unui roi de albine. Aproape

toți îmi erau străini. Instinctiv, am căutat silueta lui Ian în mulțime. L-am descoperit lângă ușile sălii de bal, discutând cu un grup de femei în rochii strălucitoare care râdeau afectat.

Ca și Arrio, Ian purta un smoching negru care-i făcea trupul înalt să arate perfect. Părul îi crescuse mult și acum îi cădea în șuvițe blonde de-a lungul tâmplilor. Ne văzu coborând scara și, după ce se scuză cu o plecăciune scurtă veni să ne întâmpine.

— Totul este bine? întrebă el, trecându-și privirea de la mine la Arrio și înapoi.

Ce aveau toți cu întrebarea asta? Nu păream bine sau ce? Dădeam impresia că voi izbucni sau că mă voi transforma într-o psihopată și voi alerga invitații cu un cuțit în mână? Apoi m-am simțit rușinată: erau doar îngrijorați. Faptul că mă aflam acum înconjurată de atâtea creaturi supranaturale putea să fie o problemă. Nimeni, în afară de câteva persoane de încredere, nu știa despre darul meu recent descoperit, iar secretul trebuia să fie păstrat cu multă grijă.

Cum, nu v-am spus? Nunta aceasta nu era doar un eveniment monden. Mirele era liderul unei importante comunități de vârcolaci din zona de nord a țării, astfel că la eveniment participau foarte mulți reprezentanți ai lumii supranaturale. Era normal ca Ian, el însuși supranatural, berserker și viking autentic, precum și Arrio, iubitul meu vampir să fie atenți ca secretul meu să nu fie dezvăluit.

Vă întrebați probabil care este acest teribil secret? Ei bine, am dobândit puterea de a reanima supranaturali, mai exact de a-i învia, aduce la viață sau

cum mai vreți să numiți chestia asta. Pe lângă asta, pot pătrunde în mințile lor și pot vedea exact ceea ce văd și simt ei în acel moment. Nuuu, eu sunt doar un om normal, muritoare și toate cele, doar că în trecut am avut norocul – sau ghinionul, depinde din ce unghi privești lucrurile – de a fi atinsă de un blestem, același care i-a conferit lui Ian nemurirea. Dap, înțelegeți acum de ce bărbatii din viața mea se purtau de parcă aș fi fost făcută din sticlă.

Am arborat un zâmbet cuminte și am spus:

— Totul este bine, mă simt bine. Vă mulțumesc pentru grijă, dar nu se va-ntâmpla nimic.

În timp ce spuneam asta, gheara invizibilă care-mi apăsa pieptul se strânse și mai tare, făcându-mă să simt flori reci pe șira spinării. Am ignorat-o, continuând să zâmbesc cu vitejie. Toată discuția avusese loc în șoaptă, având în vedere numărul de supranaturali cu auz excelent pe metru pătrat. Ian dădu ușor din cap, iar Arrio îmi strânse brațul, în semn de aprobare.

— Cât mai este până începe? am întrebat eu pe un ton normal.

— Cam douăzeci de minute, spuse Ian. Cred că e timpul să ieșim, adăugă el, consultându-și ceasul. Aproape imediat se auzi sunetul unui gong și mulțimea se îndreptă spre ușile deschise ale hall-ului și mai apoi spre peluza luminată de torțe și lumânări parfumate.

Am oftat încântată privind tabloul care se desfășura înaintea ochilor mei în timp ce pășeam printre rândurile de scaune așezate în șiruri perfecte. Un altar montat sub o cupolă făcută din flori albe se profila grațios pe cerul întunecat al nopții. Aranjamente din

hortensii, orhidee și tuberoze erau așezate în vase înalte de argint de-a lungul aleii care ducea spre altar, de o parte și de alta a covorului albastru presărat cu petale.

Invitații se așezară, discutând între ei. Ian, care era cavaler de onoare își luă locul lângă altar, alături de Alden, mirele-vârcolac. Vizibil emoționat, acesta dădu mâna cu vikingul și-și îndreptă privirea spre ușile mari ale conacului pe unde urma să își facă apariția mireasa.

Arrio îmi luă mâna între palmele sale și mă privi. Ceva din expresia să mă avertiză că voia să îmi spună o chestie romantică. Dar înainte de a apuca să o facă, cvartetul începu să cânte și prima domnișoară de onoare îmbrăcată într-o rochie de mătase albastră păși pe covorul acoperit cu petale.

Cât timp dură ceremonia vampirul mă ținu strâns de mână, de parcă s-ar fi temut să nu dispar. Când Irene spuse *da*, radiind de fericire, vampirul îmi aruncă un zâmbet strâmb, atât de caracteristic lui. Aproape că am izbucnit în râs, simțindu-mă dintr-o dată ușurată. De ce? Habar n-aveam.

Tot ce știam în acel moment era că aveam nevoie de acel Arrio ironic și nesuferit de care mă îndrăgostisem nebunește, și nu de iubitul grijuliu și protector care devenise în ultimele luni.

— Încă un dans! am râs eu trăgându-l pe Arrio spre centrul camerei de bal, acum plină de perechi care se legănau în ritmul unui vals.

— Încă unul? făcu el glumeț. Să știi că țin socoteală și îmi ești deja datoare vândută, de vreme ce ți-am spus că nu voi dansa decât de vreo zece ori.

Mă cuprinse în brațe și începurăm să alunecăm deasupra podelei lucioase ca sticla, învăluți de acordurile muzicii. Știam că doar mă tachinează. Arrio era un dansator desăvârșit, calitate pe care-o apreciam sincer, având în vedere că îmi plăcea mult să dansez.

— A fost o ceremonie frumoasă, îmi zise el la ureche, iar eu am aprobat.

— Alden este tare emoționat.

— Păi, e firesc, nu? făcu vampirul râzând. Ce este mai greu abia acum urmează.

Am privit în direcția proaspătului cuplu. Dansau privindu-se în ochi, de parcă lumea în jurul lor încetase să existe și zâmbeau fericiți. Știam că mai urma o ceremonie, una despre care cei câțiva invitați umani habar nu aveau. Membrii haitei se vor aduna mai târziu în pădurea din jurul conacului și vor celebra uniunea celor doi într-un fel pe care nu voiam să îl știu. Tot ce aflasem era că se vor transforma, nu degeaba data nunții fusese fixată într-o zi cu lună plină. Simbolic, nu?

— Pot să vă răpesc partenera? se auzi o voce chiar în spatele meu.

L-am simțit pe Arrio încordându-se imperceptibil, dar zâmbi și spuse:

— Sigur. Mă duc să-l caut pe Ian, avem ceva de vorbit.

Îmi sărută ceremonios mâna și se retrase prin mulțime. Bărbatul care își așeza timid palma pe talia mea nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Părul negru cu reflexe albastrii era tăiat în dreptul umerilor și se unduia la fiecare mișcare ca o mătase grea. Avea trăsăturile inconfundabile ale amerindienilor care populaseră în urmă cu sute de ani aceste locuri: pomeții înalți, pielea arămie, ochii de un căprui adânc și catifelat. Era doar cu puțin mai înalt decât mine și am observat, în timp ce îmi zâmbea, că avea dinții albi și perfect aliniați.

— Este o plăcere să vă cunosc, doamnă, spuse el cu o voce joasă și profundă. Eu sunt Adriel.

În acel moment mi-am dat seama că era supranatural, pentru că am simțit în palma pe care o ținea strâns în mâna sa un fel de furnicături. M-am abținut cu greu să stabilesc o legătură cu mintea lui – mi se întâmpla asta în momentul în care aveam un contact fizic cu cineva de felul său – așa că am încuviințat ușor din cap și-am zis:

— Eu sunt Victoria Grey.

— Știu, doamnă. Sunteți stăpâna argintului. Este o onoare pentru mine să vă întâlnesc!

Haida-de! Trebuia să fiu foarte atentă. Simțurile mele dădeau deja alarma, ca un clopoțel care îmi răsuna în creier, avertizându-mă.

— Am auzit multe despre dumneavoastră și sunt fericit că totul s-a terminat bine și fără urmări, adăugă el pe o voce mieroasă.

Am calculat rapid în gând: dacă îmi spunea asta, fie știa ceva, fie încerca să îmi provoace o reacție care

să îi confirme anumite bănuieli. Am optat pentru a doua variantă, așa că mi-am păstrat pe chip expresia zâmbitoare și relaxată.

— Da. Este minunat când totul se termină cu bine.

El clipi de câteva ori și dădu ușor din cap în semn de încuviințare.

— Ce petrecere minunată, mai spuse, privind în jur. Am înțeles că este și meritul dumneavoastră.

— Te rog să-mi spui Victoria, am zis eu încercând să ascund senzația neplăcută pe care începusem să o am în legătură cu tipul, un fel de teamă amestecată cu un ușor dezgust. Pielea îi era rece și umedă, iar zâmbetul acela nevinovat mi se părea dintr-o dată fals și amenințător.

Trebuia să scap de el cât mai repede. Din păcate, el mă răsuci într-o piruetă complicată, iar în secunda următoare brațul îmi fu prins de o mână străină. Am rămas cu gura căscată și cu o expresie de sublimă uluire întipărită pe față. Dacă m-aș fi aflat în clipa aceea în fața unei oglinzi probabil că m-aș fi tăvălit pe jos de răs la vederea propriei mele imagini. Dar aveam și de ce să fiu uimită: noul meu partener de dans era copia fidelă a lui Adriel.

Mă prinse în brațe și începu să danseze în ritmul valsului. Am început să mă dezmeticesc și să realizez că cei doi nu erau identici. Noul meu partener avea părul strâns în coadă la spate, costumul avea o altă culoare, iar zâmbetul îi era diferit, mai încrezător.

— Gemeni? am murmurat eu, zâmbind încurcată.

Noul venit râse și mă strânse mai tare în brațe.

— Numele meu este Mato. Și da, Adriel este fratele meu geamăn.

Se uita la mine cu o expresie ciudată, așa cum privești un desert delicios pe care ești gata să îl devorezi după ce ai ținut cură de slăbire.

Da știi, sunt tare la comparații!

Am tăcut. Îmi pierise brusc cheful de dans. Spre norocul meu melodia se termină și, după ce i-am mulțumit cu o reverență scurtă pentru dans, m-am îndepărtat cât de repede am putut de ciudatul ai cărui ochi îi simțeam în ceafă, urmărindu-mă. Uff, ce chestie. Dar trebuia să mă aștept la lucruri de genul ăsta având în vedere că mai mult de trei sferturi dintre invitați erau supranaturali: vampiri, vârcolaci, câțiva nemuritori și mai știi eu ce alte creaturi.

L-am găsit pe Arrio discutând cu un cuplu în partea cealaltă a sălii. Părea încrunțat și serios. Mă prinse repede de mână și mă prezentă celor doi. El se numea Erden Oyuun. Era înalt, cu ochii și părul de un negru adânc, cu trăsături asiatice, pe care îmi era însă greu să le asociez unei anumite regiuni. Bănuiam că era originar din Mongolia, judecând după pomeții proeminenți și după tăietura oblică a ochilor, dar nu eram sigură. Avea pielea măslinie, cu o nuanță ușoară de de auriu, iar trupul înalt îi era bine clădit. Nu îi dădeam mai mult de treizeci de ani.

Însoțitoarea sa era mult mai în vârstă, avea părul de un roșu țipător, de morcov turbat, cum ar fi spus sora mea Dodo, coafat în stilul anilor optzeci – exces de fixativ și tapaj extrem – iar hainele îi erau la fel de țipătoare. Purta o rochie cu paiete verzi, care se

mula pe trupul voluminos, bijuterii mari din aur și am observat că avea inele cu pietre colorate pe toate degetele. Părea mătușa excentrică și neînțeleasă, pe care toți o evită, dar nimeni nu îndrăznește să o excludă de la vreo petrecere. Se numea Wulina.

În momentul în care am dat mâna cu el am simțit deja familiara răceală a pielii specifică vampirilor. Dap, de ce nu? Și noaptea abia începuse.

— Ești deliciosă, spuse femeia cu părul morcoviu.

— Vă mulțumesc, am spus eu afișând zâmbetul cu gropițe în obraji.

Femeia mă lovi ușor pe obraz cu o unghie super lungă, vopsită într-un roșu năucitor, cu un gest care se dorea afectuos. Habar nu aveam cum trebuia să reacționez, așa că am rămas cuminte lângă Arrio, zâmbind tâmp.

— Tocmai îi spuneam dragului de Arrio cât de norocos este să aibă propria-i rezervă, zise ea bătând din gene și arătând de-a dreptul grotesc în lumina puternică a uriașelor candelabre.

Huh? Rezervă?

Eram cât pe-acți să exprim întrebarea cu voce tare, când degetele vampirului meu mă strânseseră cu putere și am înțeles că trebuia să îmi țin gura.

— Trebuie să ne retragem, spuse el cu o voce veselă, în totală contradicție cu expresia sumbră de pe chipul său.

— Sigur, sigur, ora mesei, probabil, zise femeia și ne făcu semn cu ochiul.

Erden Oyuun se înclină politicos. Arrio mă trase spre scările ce duceau la etaj, apoi deschise ușa unei